

HỒI THỨ BA MƯƠI

TRÂN CHÂU TRỊ ĐỘC

Đường đại lão lão và đại tiểu thư Đường Du Bình bị bốn tên hán tử giải vào hậu viện trong một gian mật thất. Trong gian phòng chỉ leo lét một ngọn đèn nhỏ đã có người đứng đợi. Đó là một hán tử bận hắc y.

Người kia khoát tay ra lệnh cho bốn tên vệ sĩ:

- Ra canh giữ bên ngoài, đóng chặt cửa phòng lại. Khi nào có hiệu lệnh thì hãy vào hành sự!

Gian mật thất nằm sâu trong cấm địa của Bàn Long Sơn Trang, lối vào rất bí mật, xung quanh được canh giữ nghiêm mật nên không sợ ngoại nhân đột nhập.

Trong phòng hắc y hán tử cất giọng độc địa:

- Lão phu nhân, chỉ còn chừng một canh giờ nữa là tới giờ tỵ, mạng của hai người sẽ chấm dứt, nếu không kể những biến chuyển có thể kết thúc sớm hơn. Vì thế đây là thời cơ tối hậu để đáp ứng yêu cầu của Võ Lâm Chí Tôn...

Đường đại lão lão cất giọng khó nhọc nói:

- Khâu Tử Dực! Người trở thành tay sai của Bàn Long Sơn Trang khi nào?

Quả nhiên hắc y hán tử chính là Khâu Tử Dực, nguyên nhị tổng quản của Đường gia lão điểm.

Khâu Tử Dực đáp:

- Bỏn nhân chưa bao giờ là người của Bàn Long Sơn Trang cả!

- Vậy người...

Khâu Tử Dực cười hắc hắc đáp:

- Bỏn nhân là chấp sự của Võ Lâm Chí Tôn, còn Bàn Long Sơn Trang chỉ là một phân đà mà thôi.

Đường Du Bình chột hỏi:

- Phân đà đó gọi là gì?

- Phân đà Trịnh Châu!

Đường Du Bình hỏi tiếp:

- Như vậy Tào Thế Vũ sẽ không còn là trang chủ Bàn Long Sơn Trang nữa mà thân tóm toàn bộ quyền hành ở vùng Trịnh Châu này?

Khâu Tử Dực gật đầu:

- Chính thế!

Đường Du Bình lại hỏi:

- Và buộc người giang hồ trong toàn thành Trịnh Châu phải làm theo mệnh lệnh của mình?

- Không sai!

- Nghĩa là tất cả những ai chống đối sẽ bị tiêu diệt và người đưa người của mình vào đó?

Khâu Tử Dực cười đắc ý:

- Đại tiểu thư đoán rất đúng !

Đường Du Bình hỏi tiếp:

- Việc đó bắt đầu được tiến hành lúc nào?

- Hai năm trước!

Đường Du Bình chợt hỏi thêm một câu:

- Nghĩa là đúng thời gian người đầu nhập vào bốn điểm?

Đến lúc đó Khâu Tử Dực mới hiểu ra thâm ý của đối phương nhưng cãi lời thì đã muộn.

Hắn áp ứng:

- Việc đó...

Đường Du Bình nghiêm giọng:

- Khâu Tử Dực! Bây giờ ta có thể giải thích cho ngươi rõ tất cả mọi việc. Hai năm trước người đầu nhập vào bốn điểm làm tiêu sư, chính là nằm trong âm mưu khống chế của thượng cấp ngươi. Cũng trong thời gian đó, tiên phụ có nói với ta rằng Bàn Long Sơn Trang đã nhiều lần gây áp lực để bốn điểm hạn chế quy mô làm ăn, không ngoài mục đích làm cho Đường gia lão điểm suy yếu dần và lệ thuộc vào Bàn Long Sơn Trang. Nhưng tiên phụ đã kiên quyết cự tuyệt. Sau chừng nửa năm, người được cất nhắc làm nhị tổng quản, đó là lúc người định thực hiện dã tâm thôn tính. Trong chuyến tiêu định mệnh hơn một năm trước, chính người đã báo cho Bàn Long Sơn Trang biết rõ hành trình. Khi đoàn bảo tiêu đến tiểu thôn Miêu Trúc, một tên tiêu sư đầu nhập sau người ít lâu đã đầu độc phụ mẫu ta đúng lúc người của Bàn Long Sơn Trang tấn công. Người thừa nhận tiêu sứ Hứa Mẫn là đồng bọn của ngươi chứ?

Khâu Tử Dực kêu lên:

- Sao ngươi biết?

Đường Du Bình nghiêng răng nói:

- Bởi vì Hứa Mẫn không phải chết vì tay đối phương mà chết vì Hàn phong chỉ của phụ thân ta. Sau đó hắn còn bị một kiếm đâm trúng ngực nhưng sau khi điều tra kỹ càng, ta biết vết thương đó không phải là trí mạng, chỉ là bằng chứng giả mà thôi để bọn ta không nghi ngờ có nội gián, nhưng hành động quá sơ suất.

Khâu Tử Dực biến sắc không biết nói gì.

Đường Du Bình lại tiếp:

- Lúc đó ta hoài nghi rằng có người trong bốn điểm đã tiết lộ cuộc hành trình, nhưng trong điểm, chỉ có người và Phạm đại tổng quản mới biết lộ trình mà thôi. Tuy nhiên, vì không có bằng chứng, ta đành an ủi bằng một ý nghĩ rằng đó chỉ là một cuộc

đột kích tình cờ để khỏi hàm oan người cũng như Phạm tổng quản. Không ngờ đến hôm nay thì mọi việc đã lộ rõ.

Khâu Tử Dực cố trấn tĩnh, cười hắc hắc nói:

- Bây giờ người mới biết thì còn ích gì chứ? Cùng lắm chỉ sống thêm được một canh giờ nữa.

Đường Du Bình gần giọng:

- Câm mồm! Tuy bị trúng độc nhưng với thân thủ của cha mẹ ta, muốn đả thương được họ không phải chuyện dễ. Có phải chính Tào Thế Vũ đã hạ thủ không?

- Hắc hắc! Người biết như vậy là tốt!

Vừa lúc đó từ bên ngoài vang lên một tiếng pháo lệnh.

ánh mắt của Khâu Tử Dực chợt lóe lên tia nham hiểm như mắt loài rắn độc, hấn rít lên qua kẽ răng:

- Giờ tận số của các người đã điểm, hãy cứ mang theo điều bí mật đó xuống mồ!

Bỗng lúc ấy cửa phòng bật mở, hai nhân ảnh lao vào.

Khâu Tử Dực quay ra nói:

- Các người...

Lời chưa dứt, hấn bỗng "hự" lên một tiếng, hai tay chới với đưa lên rồi đổ ụp xuống nền nhà. Hai người vừa xuất hiện là Vô Tình Lão Nhân và Thần Thâu Diệu Thủ. Thần Thâu Diệu Thủ nói:

- Mọi việc ổn rồi! Vô Tình Lão Nhi! Người cứ thi triển bản lĩnh cứu người, để lão phu ra ngoài báo cho tên Lộ tiểu tử mặc sức đại khai sát giới và cứu tiểu đồ luôn thể.

Nói xong cúi xuống nhìn Khâu Tử Dực nằm bất động trên nền phòng.

Đường Du Bình kêu lên:

- Tiền bối đừng giết hấn!

Thần Thâu Diệu Thủ cười đáp:

- Lão trộm ta đâu có giết người? Chẳng qua chỉ cho hấn nếm mùi Nhất chỉ sư hồn mà thôi!

Dứt lời liền xuất hai chỉ. Khâu Tử Dực vừa tỉnh thì bị tiếp ngay một chỉ nữa, đau đốn lãn lộn, miệng phát ra những thét như đứt ruột đứt gan.

Vô Tình Lão Nhân quát lên:

- Lão trộm người coi chừng làm hỏng việc. Mau điểm á huyết hấn rồi chạy ra ngoài xem tình hình!

Thần Thâu Diệu Thủ vội điểm á huyết Khâu Tử Dực rồi lao khỏi phòng. Vừa ra đến cửa bỗng nghe lão nói:

- Tiểu tử người canh giữ cho cẩn thận, trong phòng không còn ai cứu viện đâu!

Rồi không nghe thấy âm thanh nào nữa. Chẳng biết Thần Thâu Diệu Thủ dặn dò ai ngoài đó.

Bấy giờ Vô Tình Lão Nhân mới lấy ra bảy viên Hắc minh châu đưa cho Đường đại lão lão nói:

- Đây là bảy viên hắc minh châu độc bộ thiên hạ có thể trị bách độc, lão phu nhân bỏ một viên vào miệng, vận công bức độc ra, cứ mười nhịp thở thì nhỏ ra một búng, lão phu sẽ trợ giúp một tay. Cứ luân phiên dùng hết cả bảy viên minh châu sẽ bức hết tỳ ngộ hóa cốt đan.

Rồi cũng đưa cho Đường Du Bình một viên.

Đường đại lão lão hỏi:

- Bảy viên hắc minh châu ư? Có phải đây là bảo vật ở phủ Thượng Thư ngày trước bị mất trộm không?

Vô Tình Lão Nhân gật đầu:

- Chính thế!

Đường đại lão lão lại hỏi:

- Ở đâu ra vậy?

Vô Tình Lão Nhân đáp:

- Lão phu chưa tiện trình bày rõ việc này. Bấy giờ gần sang giờ tý rồi, lão phu nhân mau vận công bức độc ra đi.

Đường đại lão lão không nói nữa, ngồi xếp bằng lại nhắm mắt vận công. Đường Du Bình cũng làm như thế.

Vô Tình Lão Nhân đặt một tay vào hậu tâm Đường đại lão lão, tay kia đặt lên thiên linh cái trợ công cho Đường đại lão lão bức độc chất ra.

Đường đại lão lão được Vô Tình Lão Nhân vận công tiếp trợ nên chỉ sau mấy chục nhịp thở đã nhỏ ra được một lần toàn thứ nước đen đặc sệt bốc mùi rất khó chịu. Đến lần đổi hắc minh châu thứ hai, tình trạng của Đường đại lão lão đã khá hơn nhiều.

Bà nói:

- Đại hiệp qua trợ giúp tôn nhi đi, lão thân có thể tự mình hành công trị độc được.

Vì không được trợ lực nên việc vận công trị độc của Đường Du Bình khó khăn hơn. Công lực của nàng không gom tụ được, vì thế chỉ nhờ viên trân châu hút độc ra thôi, nhỏ ra ba ngụm chỉ là thứ nước loãng sền sệt.

Vô Tình Lão Nhân tự mình cũng cảm thấy lúc đó Đường đại lão lão đã đề tụ được công lực khá hơn trước nhiều nên chuyển sang trợ giúp cho Đường Du Bình. Chừng sau thời gian một tuần trà, Đường đại lão lão đã dùng đủ bảy viên Hắc minh châu, độc dịch được nhỏ ra một bãi lớn.

Đúng vào lúc đó, chợt nghe nhiều tiếng ồn ào ngoài cửa và có cả tiếng binh khí chạm nhau. Nguyên trước đó vì Vô Tình Lão Nhân vất thông thuộc địa hình ở Bàn Long Sơn Trang, lại có thêm Thân Thâu Diệu Thủ thiện nghệ đào tường khoét vách nên dễ dàng tìm được nơi giam giữ Đường gia tổ tôn. Tuy vậy việc tìm giải được cho hai người thật là nan giải.

Khi Xuyên Thành Thử Tam Lang đến báo cho Lộ Vân Phi biết tin Đường gia tổ tôn bị người của Bàn Long Sơn Trang bắt và chính tên phản môn Khâu Tử Dực đã dùng tỳ ngộ hóa cốt đan đầu độc, lão đại trong Hoàng Y Tam Ma là Ngô Công Thủ Tạ Thúc Nhân nói rằng bảy viên Hắc trâm châu có thể giải được tỳ ngộ hóa cốt đan.

Võ Lâm Công Tử không ngần ngại đưa bảy viên trâm châu cho Xuyên Thành Thử, Lộ Vân Phi và Võ Lâm Công Tử trở về Bàn Long Sơn Trang. Xuyên Thành Thử không vào cổng chính mà theo một lối bí mật khác đến gặp Vô Tình Lão Nhân.

Vô Tình Lão Nhân được Hắc trâm châu rất mừng, định tức tốc cứu cho Đường nhị tổ tôn nhưng họ lại bị dẫn ra ngoài võ đài để uy hiếp Lộ Vân Phi. Thời gian vô cùng cấp bách, nhưng Vô Tình Lão Nhân dù có sốt ruột bao nhiêu cũng đành chờ chúng dẫn hai người trở lại mới có thể động thủ.

Ba người không khó khăn gì điếm huyết bốn tên vệ sĩ canh giữ bên ngoài rồi đột nhập vào mật thất, để Tam Lang bên ngoài canh cửa.

Lúc đó gần nửa đêm, khi cấm địa của Bàn Long Sơn Trang hết sức yên tĩnh. Đột nhiên Xuyên Thành Thử Tam Lang phát hiện thất có ba người đang tiến lại gần.

Dưới ánh trăng mờ, hắn nhận ra một lão nhân và hai tên vệ sĩ, cùng đeo trường kiếm, tất cả đều bận hắc y hòa lẫn trong bóng đêm.

Chợt lão nhân đi trước lên tiếng:

- Thanh châu?

Xuyên Thành Thử Tam Lang biết đối phương hỏi mật hiệu nên đáp bừa:

- Mỗ thử!

Hắn không biết trả lời thế nào, buột miệng nói ra hiệu xưng của mình.

Lão nhân hỏi tiếp:

- Mỗ thử? Ngươi là ai?

Rồi lão đưa mắt nhìn quanh, chợt phát hiện thấy thi thể bốn tên vệ sĩ, quát to:

- Ngươi là ai?

Xuyên Thành Thử cười đáp:

- Mỗ thử, tức ta là Xuyên Thành Thử!

Lão nhân mắt phát hàn quang, lùi lại một bước hỏi:

- Xuyên Thành Thử? Ngươi là Tam Lang?

Bấy giờ Tam Lang cũng đã nhận ra lão nhân chính là quản sự Lưu Thiên Thọ, kẻ đã có lần được chàng cho giải được cứu mạng, nhưng về sau lấy oán trả ân, định lấy mạng ân nhân khi Tam Lang đưa thi thể tên hắc y hán tử có mắt cú vọ theo dõi chuyên tiêu đến khu rừng gần tiểu trấn để chôn cất.

- Ha ha! Thì ra gặp lại cố nhân! Lưu quản sự! Ngày xưa ta cho giải được cứu mạng ngươi, ngươi chẳng biết báo ân thì chớ lại còn muốn lấy mạng ta. Thật là oan gia gặp nhau trong lộ hẹp...

Lưu Thiên Thọ vung tay ra lệnh:

- Bất lấy nó!

Hai tên hắc y vệ sĩ lập tức tuốt kiếm lao vào.

Xuyên Thành Thủ Tam Lang tính toán:

- Không biết thân thủ bọn này thế nào. Nếu đối địch với Lưu Thiên Thọ để trả thù chỉ sợ hai tên vệ sĩ thừa cơ đột nhập vào mật thất trong lúc Đường đại lão lão và đại tiểu thư chưa trị độc xong thì hỏng chuyện. Nếu đối địch với hai tên vệ sĩ mà Lưu Thiên Thọ thừa cơ xông vào thì còn nguy hại hơn. Chỉ nên phòng vệ trước cửa là tốt nhất.

Nghĩ đoạn chàng dựa lưng vào cửa vung kiếm chống đỡ. Hai tên vệ sĩ thân thủ không phải tầm thường, kiếm nhằm hai hướng tấn công như vũ bão.

Xuyên Thành Thủ Tam Lang sau ba tháng học kiếm, vốn là người thông minh và có khinh công trác tuyệt nên kiếm thuật luyện rất nhanh.

Hai tên vệ sĩ tuy thân thủ thuộc hàng khá nhưng làm sao sánh được với Trường Bạch Tam Hung? Chỉ mười chiêu kiếm, bọn vệ sĩ chẳng những không khống chế được đối phương mà còn bị bức lùi.

Tam Lang không đuổi theo. Tên quản sự Lưu Thiên Thọ vô cùng sửng sốt. Trước đây Xuyên Thành Thủ không dùng binh khí, lần trước có xuất thủ đánh tên đệ tử của Bàn Long Sơn Trang một chưởng nhưng xem ra công lực chỉ vào loại tầm thường. Thế mà nay xem ra chẳng những kiếm thuật đối phương rất linh diệu thần tốc mà công lực còn rất cao. Hắn còn nhận ra một điều là Tam Lang không chịu rời khỏi cửa phòng mà giống như là đang làm nhiệm vụ canh giữ.

Khi mới đến, vì biết Xuyên Thành Thủ Tam Lang vốn là một tên tặc đạo, hắn cho rằng Tam Lang định ăn trộm thứ bảo vật gì đó, nhưng nay xem ra tình hình không phải đơn giản như thế.

Có lẽ trong mật thất đã xảy ra biến cố. Nếu gặp chuyện gì bất trắc, quản sự Lưu Thiên Thọ chỉ còn biết lấy đầu mình để chuộc lỗi thôi.

Hắn liền nói với hai tên thủ hạ:

- Các người hãy tìm cách đột nhập vào trong, nếu có biến động trong đó thì lập tức hạ sát hai nữ nhân không được để thoát!

Dứt lời vung kiếm lao vào Tam Lang.

Xuyên Thành Thủ không ngần ngại vung kiếm nghênh chiêu.

Choang... choang!

Lưu Thiên Thọ dốc hết bình sinh võ học tấn công như bão táp nhằm đánh bật Tam Lang khỏi cửa để hai tên vệ sĩ đột nhập vào mật thất xem xét tình hình. Bởi vậy hắn không ngần ngại dùng những chiêu sát thủ, dùng hết mười thành công lực nên khí thế uy mãnh tuyệt luân.

Lưu Thiên Thọ là một trong mười cao thủ nhất đẳng trong Bàn Long Sơn Trang nên không dễ đối phó. Lần trước khi ngăn cản chuyến tiêu của Lộ Vân Phi, Lưu Thiên Thọ đã trúng một kiếm vào sườn trọng thương nhưng không chết, bởi thế hắn càng căm tức Lộ Vân Phi nhưng biết sức mình không làm gì được chàng nên quyết trả thù bằng

cách rắp tâm giết hai vị huynh đệ của Kim Bài Sát Thủ là Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng và Xuyên Thành Thử Tam Lang. Nhưng trong hai người thì Phong Báo Tử Đinh Triệu Hùng được mệnh danh là Hàn Tinh Sát Thủ, tuy Lưu Thiện Thọ chưa đấu với hắn lần nào nhưng cũng biết kiếm thuật của Hàn Tinh Sát Thủ không tầm thường.

Bởi thế mục tiêu lý tưởng nhất là Xuyên Thành Thử Tam Lang. Tam Lang còn là nỗi nhục của hắn, người hắn phải chịu ơn nhưng đã từng có lần định hạ sát mà không được. Bởi thế hắn càng manh tâm giết người diệt khẩu để khỏi lộ chuyện nhục nhã đó ra ngoài.

Không ngờ qua mười chiêu kiếm vẫn không buộc được đối phương rời khỏi cửa phòng, Lưu Thiện Thọ vô cùng sốt ruột. Hắn quát to một tiếng, đưa hết bản lĩnh công xuất liền mười kiếm!

Tam Lang đành lùi một bước. Lưu Thiện Thọ thừa cơ đánh ra mười kiếm nữa bức lùi đối phương thêm một bước.

Hai tên vệ sĩ nhanh chóng lao tới cửa.

Trong mật thất, trước đó một khắc Đường đại lão lão đã phục hồi chân lực.

Vô Tình Lão Nhân vẫn đặt một tay ở hậu tâm, tay kia lên thiên linh cái Đường Du Bình. Trước mặt nàng là một vũng nước đặc quánh bốc lên mùi hôi khó chịu. Trên đầu Đường Du Bình tỏa ra một làn khói trắng, chứng tỏ nàng đang hành công đến chỗ tột đỉnh.

Vô Tình Lão Nhân nở ra một nụ cười cuối cùng, đã không còn đen đặc như trước nữa. Như vậy độc chất đã bị bức hết.

Đường đại lão lão đến bên Khâu Tử Dục vẫn còn lăn lộn dưới đất nhưng không nói được. Bà xuất chỉ giải á huyết cho hắn.

Bấy giờ Khâu Tử Dục mới kêu lên đau đớn, vừa kêu vừa thở hồng hộc. Âm thanh của hắn không đủ lớn nữa, chừng như đã hết hơi sức.

Đường đại lão lão đánh giọng hỏi:

- Khâu Tử Dục! Nếu muốn không kéo dài sự đau đớn thì nói nhanh, viên ngọc bội của Đường điểm chủ hiện ở đâu?

Khâu Tử Dục rên rỉ:

- Lão lão... tôi biết tội... xin cho được... chấm dứt... nỗi đau đớn.

- Nói!

- Dạ... viên ngọc bội... của Đường điểm chủ... trên người... Tào trang chủ.

Đường đại lão lão rít lên:

- Như vậy chính Tào Thế Vũ sát hại Đường điểm chủ và phu nhân?

- Chính phải!

- Sau khi người đầu nhập vào bồn trang còn thêm một trợ thủ khác là Hứa Mẫn. Hiện trong bồn trang còn tên nào làm nội gián cùng các người nữa không?

Khâu Tử Dục nghiêng răng. Hắn vẫn tiếp tục lăn lộn, mồ hôi ướt đầm khắp người, mặt mũi biến dạng vì đau đớn.

Sưu hồn chỉ của Thân Thâu Diệu Thủ quả thật lợi hại, trên giang hồ ngoài dùng loại độc thủ này không nhiều, người bị điểm sẽ cảm thấy khắp người nóng ran như bị hàng trăm con kiến lửa thi nhau đốt. Thật là một cách tra tấn hữu hiệu.

Bấy giờ Đường đại tiểu thư cũng đã bức hết độc chất, công lực không phục lại hoàn toàn. Nàng cảm tạ Vô Tình Lão Nhân, đưa trả viên Hắc trâm châu rồi đến bên Khâu Tử Dục.

Đường đại lão lão hần giọng:

- Nói nhanh!

Khâu Tử Dục vẫn yên lặng.

Đường đại lão lão lại quát lên:

- Khâu Tử Dục! Nếu ngươi không chịu nói, ngươi sẽ phải chịu thống khổ đến ngày mai. Ngươi biết rằng Nhất sư chỉ không mấy người trên giang hồ giải được.

Khâu Tử Dục thở hển hển nói:

- Dạ... chỉ xin lão lão... gia ân lần cuối cùng... chấm dứt nỗi đau đớn...

- Nói đi! Lão thân hỏi lại, hiện trong bốn điểm còn ai đồng phạm với ngươi nữa?

- Chỉ còn... tiêu sư... Lý Lâm...

- Còn ai nữa?

- Hết ... hết rồi!

Đường đại lão lão thở hắt ra một hơi rồi hỏi tiếp:

- Ngươi nói rằng chủ nhân của ngươi là Võ Lâm Chí Tôn. Hắn rốt cuộc là ai?

Khâu Tử Dục nghiêng răng không đáp.

Vô Tình Lão Nhân chột chen lời:

- Nếu hắn không chịu nói, để lão phu cho lãnh giáo thêm công phu độc "Yết Công Tâm" xem hắn chịu đựng được bao lâu?

Dứt lời liền xuất chỉ.

Khâu Tử Dục hét lên một tiếng, người co quắp lại, đưa tay cấu vào ngực trái đến bật máu, mồ hôi toát ra ròng ròng như tắm. Có lẽ không người nào chịu bất cứ nỗi thống khổ gì mà phải biểu hiện khủng khiếp như thế.

Đường Du Bình nhỏ giọng nói:

- Tiên bối giải huyết cho hắn đi!

Khâu Tử Dục thẳng người lại nhưng vẫn lăn lộn.

Đường đại lão lão nói:

- Đó là câu hỏi cuối cùng. Nói đi! Võ Lâm Chí Tôn là ai? Ngươi đã làm chấp sự tất phải biết hắn.

Khâu Tử Dục thở hồng hộc một lúc mới trả lời, giọng đứt quãng:

- Là... là... Khúc ...

Rồi ngừng lại.

Đường đại lão lão ánh mắt long lên, gấp giọng hỏi:

- Khúc Quân Vũ, đúng vậy không?

Khâu Tử Dục thở ra một hơi mới trả lời:

- Phải!

Đường đại lão lão nói:

- Đường gia đối với người không bạc, cất nhắc lên tới tổng quản, thế mà còn lấy oán báo ân, chết là đáng tội. Nay lão thân chấm dứt nỗi đau khổ cho người!

Dứt lời xuất chỉ điểm vào tử huyết Khâu Tử Dục.

Ngay lúc ấy có hai bóng đen lao vào phòng, tay vung kiếm sáng loáng. Ngọn đèn nhỏ vẫn tỏa ánh sáng ảm đạm trong thạch thất. Vừa thấy cảnh tượng trong phòng, hai tên hắc y vệ sĩ chỉ kịp hự lên một tiếng rồi gục ngay xuống, Đường Du Bình đã ra tay hạ sát hai gã này.

Sau đó, cả ba người lập tức lao ra khỏi phòng. Bên ngoài hai nhân ảnh vẫn bám chặt lấy nhau trong một cuộc chiến quyết liệt.

Đó là Xuyên Thành Thử Tam Lang và quản sự Bàn Long Sơn Trang Lưu Thiên Thọ. Cuộc chiến xem ra vẫn chưa phân thắng bại.

Đường Du Bình thấy vậy lo lắng hỏi:

- Tam Lang, có cần giúp gì không?

Xuyên Thành Thử đỡ một kiếm của đối phương, cười ha hả nói:

- Đại tẩu hồi phục rồi chứ? Đệ không sao đâu, đủ sức giáo huấn tên vô ân bội nghĩa này. Ba vị ra trước đi!

Đường Du Bình xem một lát, rất ngạc nhiên trước kiếm pháp thần diệu của Xuyên Thành Thử liền yên tâm cùng Đường đại lão lão theo Vô Tình Lão Nhân hướng ra tiền viện.

Tam Lang trước đó thất thủ một chiêu bị đối phương bức khỏi cửa, vốn chưa dùng hết tuyệt chiêu, lại hết sức lo lắng khi thấy hai tên hắc tử xông vào phòng nên không tập trung hết thần trí, vì thế Lưu Thiên Thọ mới giữ được bình thủ.

Lúc này thất ba người đã thoát hiểm, tinh thần Tam Lang càng phấn chấn. Kiếm thuật của y được một cao nhân ẩn sĩ là Lăng Tích Thiên Nhân Ngô Công Kiệt danh chấn giang hồ mấy chục năm truyền thụ nên vô cùng thần diệu. Chỉ sau mười chiêu, Lưu Thiên Thọ đã hoàn toàn lâm vào thế hạ phong.

Xuyên Thành Thử vẫn dôn dập công kích, cười ha hả nói:

- Thế nào? Lưu lão anh hùng? Tại hạ cứu mạng người một lần là đủ rồi chứ?

Lưu Thiên Thọ biết mình hôm nay dữ nhiều lành ít, chỉ còn biết tự trông mong vào bản lĩnh của mình mà thôi. Hẳn trước đây có hy vọng sẽ có người của Bàn Long Sơn Trang đến trợ lực, nhưng nay lại có thêm Vô Tình Lão Nhân và Đường gia tổ tôn tham gia vào cuộc chiến, chỉ sợ tình cảnh ở tiền viện không khả quan gì.

Với kiếm thuật của đối phương, cho dù có vài tên trong đội vệ binh đến tiếp ứng cũng khó lòng xoay chuyển tình thế. Vừa nghĩ đến đó thì quả nhiên có hai tên hắc y hán tử từ phía chạy tới.

Một tên kêu lên:

- Lưu quản sự!

Lưu Thiên Thọ quát to:

- Xông vào giết hán!

Hai tên vệ sĩ lập tức xuất kiếm lao vào.

Xuyên Thành Thử cười ha hả nói:

- Tốt lắm!

Rồi quay sang đánh ra bốn kiếm, hất tung hai thanh kiếm của hai tên vệ sĩ, thừa thế đâm tiếp hai kiếm. Lưu Thiên Thọ thừa cơ lao mình bỏ chạy.

Xuyên Thành Thử vừa rút kiếm khỏi ngực một tên vệ sĩ thì Lưu Thiên Thọ đã chạy mất rồi. Thấy vậy chàng liền quát to:

- Chạy đâu?

Rồi co chân đuổi theo.

Xuyên Thành Thử vốn là một tên trộm danh gia, chẳng những khinh công cao cường mà mắt nhìn vào bóng đêm cũng mười phần linh diệu. Chỉ cần năm bước, Tam Lang đã chặn trước Lưu Thiên Thọ quát:

- Lão thất phu! Buông kiếm nhận mệnh đi!

Dứt lời liền xuất kiếm. Lưu Thiên Thọ không còn hồn vía nào nữa, miễn cưỡng xuất chiêu đón đỡ.

Bản lĩnh đã kém đối phương, tinh thần lại suy sụp thì còn mong gì lật được thế cờ? Chỉ chưa tới mười chiêu, Xuyên Thành Thử đã đánh bạt kiếm đối phương, dí mũi kiếm vào yết hầu Lưu Thiên Thọ nói:

- Hạng vô ân bạc nghĩa sống tiếp chỉ làm mặt đất như nhóp thềm thôi. Ngoài ra làm nanh vuốt cho hạng ác ma lại càng đáng giết!

Dứt lời chọc sâu mũi kiếm vào. Thân thể Lưu Thiên Thọ đổ xuống, một vòi huyết bắn lên trời. Xuyên Thành Thử lau kiếm vào người Lưu Thiên Thọ cho sạch dấu máu rồi không đi về phía tiền viện mà lại hướng tới hậu sảnh.

Không biết hán tử đó làm gì? Chẳng lẽ còn phải cứu ai nữa? Hay tìm thù nhân nào khác?

o O o